

**บทอ่านจากหนังสือพงศาวดาร ฉบับที่สอง 2 พศด 36:14-16,19-23**

บรรดาหัวหน้าชาวยูดาห์ สมณะ และประชากรทำบาปมากยิ่งขึ้น ตามแบบอย่างความชั่วร้ายของบรรดาชนต่างชาติ ทำให้พระวิหารที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้ศักดิ์สิทธิ์ เป็นของพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มนั้น เป็นมลทิน องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรดาบุตร ทรงส่งผู้ถือสารของพระองค์มาเตือนเขาทั้งหลายอย่างต่อเนื่อง เพราะทรงพระเมตตาต่อประชากรและต่อที่ประทับของพระองค์ แต่เขาเหล่านั้นเยาะเย้ยผู้ถือสารของพระเจ้า ดูหมิ่นพระวาทา และหัวเราะเยาะบรรดาประกาศก จนกระทั่งองค์พระผู้เป็นเจ้ากริ้วประชากรของพระองค์อย่างยิ่ง ไม่มีทางแก้ไข

พระองค์ทรงเผาพระวิหารของพระเจ้า ทรงทำลายกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม จุดไฟเผาอาคารบ้านเรือนทั้งหมด และทำลายสิ่งของที่มีค่าทั้งปวง พระองค์ทรงกวาดต้อนทุกคนที่รอดชีวิตไม่ถูกเผาไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน เขาเหล่านั้นได้เป็นทาสรับใช้พระองค์และพระราชวงศ์จนกระทั่งอาณาจักรเปอร์เซียขึ้นมีอำนาจปกครองแทน และดังนั้นพระวาทาขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ประกาศกเยเรมีย์ประกาศไว้จึงเป็นความจริงว่า แผ่นดินจะร้างอยู่เป็นเวลาเจ็ดสิบปีเพื่อชดเชยการหยุดพักในปีที่เจ็ดที่เขาไม่ได้ปฏิบัติตามหลายครั้ง

ปีแรกในรัชกาลกษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซีย องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบันดาลให้พระวาทาที่ตรัสโดยประกาศกเยเรมีย์เป็นความจริง จึงทรงดลใจกษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียให้ทรงประกาศไปทั่วพระราชอาณาจักร และมีพระราชสาส์นเป็นลายลักษณ์อักษรด้วยว่า “กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียตรัสว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งสวรรค์ได้ประทานอาณาจักรทั้งหลายบนแผ่นดินแก่เรา และพระองค์ทรงบัญชาให้เราสร้างพระวิหารถวายพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มในแคว้นยูดาห์ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับทุกคนที่เป็นประชากรของพระองค์ และให้เขากลับขึ้นไปเกิด’”

**เพลงสดุดี สดุด 137:1-2,3,4-5,6**

- ก) พวกเรานั่งและร้องไห้อยู่ริมฝั่งน้ำแห่งบาบิโลน และระลึกถึงศิโยน  
พวกเราชวนพิณใหญ่ของเราไว้บนต้นหลิวริมฝั่งน้ำ
- ข) ที่นั่น ผู้กวาดต้อนเรมายังถิ่นเนรเทศชวนเราให้ร้องเพลง ผู้กดขี่เราสั่งเราให้ร้องเพลงยินดี  
พูดว่า “จงร้องเพลงแห่งศิโยนให้เราฟังเถิด”
- ค) พวกเราจจะร้องเพลงขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร บนผืนดินของชนต่างด้าว  
กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าข้าลืมเจ้า  
มือขวาของข้าจึงลืมเถิด

## บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวเอเฟซัส **อฟ 2:4-10**

พี่น้อง พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา ได้ทรงสำแดงความรักอันยิ่งใหญ่ต่อเรา เมื่อเราตายไปแล้ว เพราะการล่องละเมิด พระองค์ก็ทรงบันดาลให้เรากลับมีชีวิตกับพระคริสตเจ้า ท่านได้รับความรอดพ้นก็เพราะพระหรรษทาน พระองค์โปรดให้เรากลับคืนชีพพร้อมกับพระคริสตเยซู โปรดให้เรามีที่นั่งในสวรรค์พร้อมกับพระองค์ท่าน เพื่อจะได้ทรงแสดงพระหรรษทานอันอุดมล้ำเหลือของพระองค์แก่มนุษย์ทุกคนสมัยในอนาคต โดยทรงพระกรุณาต่อเราในพระคริสตเยซู ท่านได้รับความรอดพ้นเพราะพระหรรษทานอาศัยความเชื่อ ความรอดพ้นนี้มิได้มาจากท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า มิใช่จากการกระทำใด ๆ ของท่าน เพื่อมิให้ใคร้อวดตนได้ เรา นั้นเป็นผลงานของพระองค์ ถูกสร้างมาในพระคริสตเยซูเพื่อให้ประกอบกิจการดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดล่วงหน้าให้เราปฏิบัติ



## บทอ่านจากพระวรสารนักบุญยอห์น **ยอห์น 3:14-21**

เวลานั้น พระเยซูตรัสกับนิโคเดมัสว่า

“โมเสสได้ยกชูขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรแห่งมนุษย์ก็จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์จะมีชีวิตนิรันดร พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมาก จึงได้ประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศ แต่จะมีชีวิตนิรันดร เพราะพระเจ้าทรงส่งพระบุตรมาในโลกนี้ มิใช่เพื่อตัดสินลงโทษโลก แต่เพื่อโลกจะได้รับความรอดพ้นเดชะพระบุตรนั้น ผู้ที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อก็ถูกตัดสินลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้มีความเชื่อในพระนามของพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระเจ้า ประเด็นของการตัดสินลงโทษก็คือ ความสว่างได้เข้าในโลกนี้แล้ว แต่มนุษย์รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะการกระทำของเขานั้นชั่วร้าย ทุกคนที่ทำความชั่วย่อมเกลียดความสว่าง และไม่เข้าใกล้ความสว่าง เกรงว่าการกระทำของตนจะปรากฏชัดแจ้ง แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามความจริงย่อมเข้าใกล้ความสว่าง เพื่อการกระทำของเขานั้นจะปรากฏว่าได้กระทำเดชะพระเจ้า”



พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา ได้แสดงความรักใหญ่หลวงต่อชาวอิสราเอลด้วยการนำพวกเขา กลับจากการเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน

ทุกวันนี้ พระองค์ทรงแสดงความรักใหญ่หลวงกว่าอีกต่อมนุษย์ทุกคน ด้วยการส่งพระบุตรแต่เพียงพระองค์เดียวมาสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อช่วยโลกให้รอดพ้น ผู้ที่เชื่อในพระองค์ก็จะได้รับพระหรรษทาน เป็นอิสระจากความชั่ว ประกอบกิจการดี รักความสว่างมากกว่าความมืด และมีชีวิตนิรันดร

## “โมเสสยกรูปงูขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรแห่งมนุษย์ก็จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น” (ข้อ 14)

ชาวฮิวบ่นว่าพระเจ้าและโมเสสที่พาพวกเขาออกจากประเทศอียิปต์มารับความทุกข์ทรมานในถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าจึงลงโทษโดยให้งูพิษมากัดประชาชนตายไปเป็นจำนวนมาก เมื่อพวกเขาสำนึกผิดและร้องขอพระเมตตาจากพระเจ้า พระองค์ทรงสั่งโมเสสให้ทำรูปงูติดไว้ที่เสาสูงกลางค่าย ผู้ใดถูกงูกัด ถ้ามองที่รูปงูก็หาย (กตว 21:4-9)

ต่อมาชาวฮิวหลงผิดหันไปกราบไหว้และถวายเครื่องบูชาแก่รูปงูแทนพระเจ้า กษัตริย์เฮเซดียาห์จึงสั่งให้ทำลายรูปงูที่โมเสสสร้างจนไม่เหลือซาก (2 พกษ 18:4)

พวกريبปีพยายามอธิบายว่า ผู้ที่รักษาชาวฮิวให้หายจากพิษงูร้ายคือพระเจ้าซึ่งเป็นผู้สั่งโมเสสให้สร้างรูปงูนี้ขึ้นมา หาใช่เป็นเพราะฤทธิ์อำนาจของรูปงูแต่ประการใดไม่

ยอห์นนำเรื่องโมเสส “ยกรูปงูขึ้น” มากล่าวที่นี้เพื่อเปรียบเทียบว่าเมื่อชาวฮิวมองดูรูปงู จิตใจของพวกเขาคิดถึงพระเจ้า และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่พวกเขาหวังใจจะช่วยพวกเขาให้รอดฉันใด “พระเยซูเจ้าทรงถูกยกขึ้น” เพื่อว่าผู้ใดมองกางเขน จะคิดถึงพระองค์ เชื่อพระองค์ และมีชีวิตนิรันดรฉันนั้น

คำ “ยกขึ้น” ตรงกับภาษากรีก hupsoo (ฮุฟซอโอ) ใช้กับพระเยซูเจ้าใน 2 กรณีเท่านั้น คือ

1. เมื่อพระองค์ถูกยกขึ้นบนไม้กางเขน ดังที่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เมื่อใดที่ท่านยกบุตรแห่งมนุษย์ขึ้น (ฮุฟซอโอ) เมื่อนั้นท่านจะรู้ว่า เราเป็น และรู้ว่าเราไม่ทำอะไรตามใจตนเอง แต่พูดอย่างที่พระบิดาทรงสั่งสอนเราไว้” (ยน 8:28)

และอีกตอนหนึ่ง พระองค์ตรัสว่า “เมื่อเราจะถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน (สุฟซอโอ) เราจะดิ่งดูทุกคนเข้ามาหาเรา” (ยน 12:32)

2. **เมื่อพระองค์ได้รับการยกขึ้นสู่พระสิริรุ่งโรจน์ในสวรรค์** ดังที่เปโตรปราศรัยต่อหน้าประชาชนในวันเพนเตกอสเตว่า “พระองค์ทรงได้รับการเทิดทูน (สุฟซอโอ) ให้ประทับเบื้องขวาของพระเจ้า” (กจ 2:33) และเปาโลย้ำอีกครั้งว่า “เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงเทิดทูน (สุฟซอโอ) พระองค์ขึ้นสูงส่ง และประทานพระนามให้แก่พระองค์ พระนามนี้ประเสริฐกว่านามอื่นใดทั้งสิ้น” (ฟป 2:9)

แสดงว่าในชีวิตของพระเยซูเจ้า การ “ยกขึ้น” ในทั้งสองกรณีมีความสัมพันธ์กันชนิดแยกจากกันไม่ออก นั่นคือ ถ้าไม่มีกางเขนก็ไม่มี**ความรุ่งโรจน์**

สำหรับพระเยซูเจ้า กางเขนคือหนทางสู่ความรุ่งโรจน์ !

**สำหรับเราคริสตชนก็เช่นกัน หากปราศจากกางเขน ก็ปราศจากมงกุฎ – No Cross No Crown !**

**“เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์จะมีชีวิตนิรันดร” (ข้อ 15)**

“เชื่อในพระองค์” มีความหมายอย่างน้อย 3 ประการคือ

1. **เชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นดังที่พระเยซูเจ้าบอกเรา** นั่นคือ พระองค์ทรงรักเรา ห่วงใยเรา และปรารถนาจะให้ภัยเรา

ความเชื่อเช่นนี้ไม่ใช่ชาวฮิวจะยอมรับได้ง่าย ๆ เพราะพวกเขาองพระเจ้าของตนเป็นผู้ตราบทบัญญัติที่พร้อมจะลงโทษทุกคนที่ล่วงละเมิด เป็นผู้ที่เรียกร้องของถวายและเครื่องบูชามากมายจากมนุษย์ เป็นผู้พิพากษาที่จ้องจับผิดมนุษย์ ฯลฯ

และเพื่อจะบอกว่าพระเจ้าคือ “บิดา” ที่เฝ้ารอบุตรผู้หลงผิดให้กลับบ้าน พระองค์ต้องยืนยันสิ่งนี้ด้วยชีวิตของพระองค์เองบนไม้กางเขน

ดังนั้น เราจะเป็นคริสตชนไม่ได้เลยหากเราไม่เชื่อด้วยสิ้นสุดจิตใจว่า

## “พระเจ้ารักเรา”

2. **เชื่อว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า** ด้วยความสัมพันธ์ใกล้ชิดฉัน “พ่อลูก” นี้เอง พระองค์จึงล่วงรู้ความคิดและจิตใจของพระเจ้า และสามารถบอกความจริงทุกประการเกี่ยวกับพระเจ้าแก่เราได้

3. **เชื่อฟังและนบนอบพระเยซูเจ้า** เพราะทุกสิ่งทีพระองค์ตรัสล้วนเป็นความจริง เราจึงต้องเติมพันธชีวิตนิรันดรของเราด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งสอนทุกประการของพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข

ทั้งหมดนี้คือ “ความเชื่อ” ที่จะนำเราไปสู่ “ชีวิตนิรันดร” !

ในภาษากรีก คำ “ไอโอนิออส” ซึ่งแปลว่า “นิรันดร” นั้น มีความหมายเชิงคุณภาพมากกว่าปริมาณ

เพราะฉะนั้น “ชีวิตนิรันดร” จึงไม่ใช่เพียง “ชีวิตที่ไม่มีวันสิ้นสุด” หรือ “ชีวิตที่ไม่รู้จักตาย” อันเป็นความหมายเชิงปริมาณเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึง “ชีวิตที่มีคุณภาพเหมาะสมกับองค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือพูดง่าย ๆ คือ “ชีวิตแบบพระเจ้า”

สรุปคือ **คนที่เชื่อในพระเยซูเจ้าจะมีชีวิตแบบพระเจ้า !**

“ชีวิตแบบพระเจ้า” คือชีวิตแห่ง “สันติสุข”

1. **เรามีสันติสุขกับพระเจ้า** พระองค์ทรงเป็นบิดาของเรา เราไม่ต้องกลัวพระเจ้าที่เรียกร่องเครื่องบูชา และจ้องลงโทษมนุษย์อย่างเคร่งครัดอีกต่อไป

2. **เรามีสันติสุขกับโลก** หลังจากได้ประสบกับผลพวงจากสึนามิ เฮอริเคน ไต้ฝุ่น แผ่นดินไหว การก่อการร้าย ความทุกข์ยาก อุบัติเหตุ ความตาย ฯลฯ เราอาจเริ่มสงสัยว่าโลกใบนี้มาอยู่และเป็นมิตรกับเราหรือไม่ ?

เมื่อพระเยซูเจ้าทรงบอกว่าพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกใบนี้มีหัวใจแบบ “พ่อ” ความกังวลสงสัยในเรื่องดังกล่าวจึงหมดไป เพราะ “พ่อ” ย่อมไม่สร้างโลกที่เป็นศัตรูให้ลูกอยู่อาศัย

เมื่อข้อเท็จจริงเป็นเช่นนี้ เราจึงเข้าใจความหมายของความทุกข์ยากต่าง ๆ ในชีวิตได้มากขึ้นว่า “ทุกสิ่ง” ล้วนอยู่ในแผนการของ “พ่อ” เพื่อสอนและเตรียมเราให้พร้อมสำหรับโลกใหม่ที่ดีกว่า เมื่อเข้าใจดังนี้ เราขอมอดทนมและเผชิญหน้ากับความทุกข์ยากต่าง ๆ ได้อย่างมีสันติสุข

นอกจากนั้น บางปัญหายังเป็นผลดีกับตัวเราแม้ในโลกนี้เอง เช่น “การเจ็บป่วย” แม้ไม่ใช่สิ่งที่น่าปรารถนาแต่ก็เป็นเสมือน “สัญญาเตือนภัย” ให้เราไปพบแพทย์ก่อนที่โรคร้ายหรือความตายจะมาเยือนเรา

**3. เรามีสันติสุขกับเพื่อนมนุษย์** เมื่อเราได้รับการอภัยจากพระเจ้า เราจึงรู้จักให้อภัยและมองเพื่อนมนุษย์อย่างที่พระเจ้าทรงมอง เรารวมเป็นครอบครัวเดียวกันด้วยความรักและมีสันติสุข

**4. เรามีสันติสุขกับตัวเอง** ในโลกนี้ไม่มีใครรู้จักตัวเราเองดีไปกว่าตัวเรา เรารู้ว่าตัวเองเป็นคนบาป อ่อนแอ และเหลวไหลมากเพียงใด จนบางครั้งเรารู้สึกเกลียดตัวเอง ดูหมิ่นตัวเอง และสำนึกว่าตัวเองไร้ค่า

แต่พระเยซูเจ้าทรงสอนให้เรามี “สันติสุข” กับตัวเอง เพราะแม้เราจะรู้สึกว่าตัวเองด้อยค่ามากสักเพียงใดก็ตาม เรายังมีค่าเสมอในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงเป็น “พ่อ” ของเรา และพระองค์ยังทรงกางพระหัตถ์ต้อนรับเราในฐานะ “บุตรและทายาทสวรรค์” อยู่เสมอ

“สันติสุข” เหล่านี้เริ่มต้นแล้วตั้งแต่ในโลกนี้ และยังเป็นความหวัง เป็นแรงบันดาลใจ และเป็นเป้าหมายในการดำเนินชีวิตของเรา เพื่อให้บรรลุถึง “สันติสุข” ที่ครบสมบูรณ์ในโลกหน้า

**“พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมาก จึงประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศแต่จะมีชีวิตนิรันดร์” (ข้อ 16)**

นี่คือสาระสำคัญของพระวรสาร !

ที่ว่าเป็นสาระสำคัญ เพราะพระเจ้าจันเฒ่าให้เราทราบความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า **“พระบิดา”** ชนิดที่ไม่เคยมีใครคาดคิดมาก่อน จวบจนพระเยซูเจ้าทรงบอกเราในวันนี้

### 1. พระบิดาคือผู้ริเริ่มแผนการแห่งความรอด

ในอดีต ศาสนาของเราได้รับการนำเสนอราวกับว่า อับราฮัม โมเสส หรือบรรดาประกาศกต้องคอยทำให้อารมณ์ของพระบิดาสงบ หรือต้องเฝ้าอ่อนวอนขอให้พระองค์รู้สึกอภัยโทษ แม้ทุกวันนี้บางคนยังพูดถึงพระบิดาว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่น่าเกรงขาม โกรธง่าย และชอบจดจำความผิด

ส่วนความอ่อนโยน ความรัก และการให้อภัยนั้นเป็นลักษณะเฉพาะของพระเยซูเจ้า บางคนถึงกับพูดว่า เป็นพระเยซูเจ้าเองที่ทรงอ่อนวอนพระบิดาให้เปลี่ยนทัศนคติจากชอบลงโทษมาเป็นให้อภัยมนุษย์

แต่นี่ พระเยซูเจ้าทรงทูลเฝ้าบอกเราว่า พระเจ้าพระบิดาคือผู้ริเริ่มต้นแผนการแห่งความรอด โดยทรง **“ประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์”** เพื่อให้ผู้ที่เชื่อในพระองค์มีชีวิตนิรันดร

### 2. พระบิดาคือองค์ความรัก

มนุษย์มักคิดและเชื่อว่า พระเจ้าคอยเฝ้าจับผิดมนุษย์ที่เลินเล่อ ไม่เชื่อฟัง หรือทรยศพระองค์ แล้วทรงลงโทษเสียนิติเพื่อให้มนุษย์หันกลับมาหาพระองค์

บางคนคิดว่า พระเจ้าต้องการให้มนุษย์จงรักภักดีต่อพระองค์ และให้โลกพิภพยอมจำนนต่อพระองค์ เพียงเพื่อจะได้รอดคักดาบารมีของพระองค์เอง

แต่พระเยซูเจ้าทรงบอกเราชัดเจนว่า พระบิดาทรงกระทำทุกสิ่ง **“เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศ แต่จะมีชีวิตนิรันดร”**

หมายความว่าพระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งไม่ใช่เพื่อรอดคักดาบหรือทำให้โลกสงบอยู่แทบเท้าของพระองค์ แต่ทรงทำทุกสิ่ง **“เพื่อเรามนุษย์”** จะได้มีชีวิตนิรันดร

พระองค์จะไม่มีวันมีความสุขเลยจนกว่าบรรดาทุก ๆ ที่เร่ร่อนของ  
พระองค์จะกลับถึงบ้านอย่างปลอดภัย  
ที่เป็นเช่นนี้เพราะธาตุแท้ของพระบิดาคือ “ความรัก”

### 3. สิ่งที่พระเจ้ารักคือโลก

พระวาจาที่บ่งบอกถึงความกว้าง ความยาว และความลึกแห่งความรัก  
ของพระเจ้าว่ายิ่งใหญ่เพียงใด

พระเจ้าไม่ได้รักเฉพาะชาวยิว เฉพาะคนดี หรือเฉพาะคนที่รักพระองค์  
เท่านั้น แต่**พระองค์รักคนทั้งโลก** !

นั่นคือทุกคน “ไม่ว่าใครเลย” ล้วนรวมอยู่ในความรักอันกว้างใหญ่  
ไพศาลของพระเจ้าทั้งสิ้น แม้ผู้นั้นจะน่ารังเกียจ หรือโดดเดี่ยวไร้คนเหลียวแล  
เพียงใดก็ตาม

ดั่งที่นักบุญเอากุสตินเคยพูดไว้ว่า “พระเจ้าทรงรักเราแต่ละคนราวกับ  
ว่ามีเราเพียงคนเดียวให้ทรงรัก”

**“ผู้ที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อก็  
ถูกตัดสินลงโทษอยู่แล้ว”** (ข้อ 18)

เราฟังจะได้ยินว่า “พระเจ้าทรงรักโลกมากจนประทานพระบุตรเพียง  
พระองค์เดียวของพระองค์แก่มนุษย์” แล้วอีกสองบรรทัดถัดมาขอให้นักกลับพูดว่า  
“ผู้ที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อก็ถูกตัดสิน  
ลงโทษ” ยิ่งไปกว่านั้น พระเยซูเจ้าเองยังตรัสว่า “เรามาในโลกนี้เพื่อพิพากษา”  
(ยน 9:39)

พระเจ้าจะรักและตัดสินลงโทษมนุษย์ในเวลาเดียวกันได้อย่างไร ?  
เราสามารถอธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าวได้ดังนี้



สมมุติว่าเรารักและคลั่งไคล้ละครเรื่อง “แดจังกึม” มาก จึงพยายามเก็บเงินเพื่อพาคนที่เรารักมากที่สุดไปดูสถานที่ถ่ายทำในประเทศเกาหลี แต่เดินชมได้สักครู่เดียว คนที่เรารักก็ออกอาการเซ็ง หงุดหงิด และเบื่อหน่ายสุด ๆ จะเห็นว่า ความรักของเรากลายเป็นการตัดสินคนที่เรารักไปแล้ว ! และคนที่ตัดสินยอมไม่ใช่เราแน่ เพราะเรารักเขาอย่างสุด ๆ และปรารถนาดีต่อเขาอย่างสุด ๆ แต่เป็นคนที่เรารักนั่นแหละที่ตัดสินตัวเองว่าเป็นคนที่ไม่มีความสนใจในหัวใจ !

ปฏิกิริยาของคนที่เรารักนั่นเองคือการตัดสิน !

กรณีของพระเยซูเจ้าก็เป็นเช่นเดียวกัน พระบิดาทรงส่งพระองค์มาพร้อมกับความรักและความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ที่จะช่วยเรามนุษย์ให้รอดและมีชีวิตนิรันดร

เมื่อเราเผชิญหน้ากับพระองค์แล้วเราเชื่อ ไว้วางใจ และรักพระองค์ เราได้ตัดสินตัวเองให้อยู่ในหนทางแห่งความรอด

ตรงกันข้ามเมื่อเราเผชิญหน้ากับพระองค์แล้วรู้สึกเฉย ๆ เย็นชา ขำขำบางคนยังรู้สึกไม่พอใจที่พระองค์เข้ามายุ่งเกี่ยวกับชีวิตของตนมากเกินไป

...

ถ้าปฏิกิริยาของเราเป็นดังนี้ เรานั้นแหละตัดสินลงโทษตัวเอง พระเจ้ามีแต่รัก เป็นเรามนุษย์เองแหละที่ตัดสินและพิพากษาลงโทษตัวเอง !

ผู้ที่เป็นศัตรูกับพระเยซูเจ้าจะเกลียด “ความสว่าง” เพราะความสว่างทำให้เขามองเห็นความเลวร้ายของตนเอง

ส่วนผู้ที่เชื่อในพระองค์จะอยู่ฝ่ายเดียวกับความจริง และไม่กลัว “ความสว่าง”

คำถามคือ “เรากลัวความสว่างหรือไม่ ?”